

кажа, и моята симпатия, и това бѣше онзи, който тъкмо до мене лѣжѣше. Той се зовеше Теодоръ, и имаше около на трийсетъ и осемъ години, човѣкъ съ високъ хубавъ ръстъ и възчерно лице, което, иначе, украшаваха правилни и интелигентни чърти. Особенно пъкъ привличаше моето по-близко внимание неговата необикновена разсѣянностъ и чудното му държане и гледане, което пробуди въ мене нагаждане, че този човѣкъ, освѣнъ тъмничната, ще има и друга, може би, по-лоша злочестина: че ще е, може би — залибенъ.

Това съмнѣние се усили въ мене когато съгледахъ че той отъ фейлетонътъ на царигадскиятъ вѣстникъ „La Turquie“ превежда на гръцки една приказка отъ Jules Sir-a, въ която, — както крадешкомъ съзрѣхъ —, се описваше една екстраидеална любовъ.

Г. Теодоръ, отъ начало, не по-малко резервирано се държѣше къмъ мене, — но, на мое чудо, обърна се единъ день къмъ мене и, въоръженъ съ повѣрителна и любезна усмивка, зе да ми говори.

Къмъ залибенитѣ азъ всекога имахъ голѣма слабостъ. Считахъ ги за болестници, които страдаятъ отъ благородна болестъ, и държѣхъ, че тѣ съ това страдане откупватъ вътрѣшното си облагородяване. Отговорихъ прочее на г. Теодора така, да се увѣри че само искрененъ приятелъ мога да му бѣда. И по поводъ на онзи фейлетонъ въ La Turquie домамихъ моята рибка на вѣдницата и не се съмнѣвахъ, че той, ако наистина е залибенъ, на-драго-сърце ще поиска да ми искаже болката си.

— Твърдѣ ми е драго, рече той, че мога да говоря съ васъ за едно нѣщо, което толкова е обзело мисълта ми и сърцето ми, щото едвамъ забелѣжвамъ промѣната въ положението си, и тия тъмнични стѣни, що ме окръжаватъ. И може би не бихъ се осмѣлилъ, да влѣза съ васъ въ по-близко сношение, да ви не бѣхъ